

Abraham

Převod materiálu

Tomáš Trusina

Pořadí v lekci

1

Kdo se dnes přidává k zástupu: Abraham

Téma: Díky Bohu mám co říkat

Vyprávíme podle: Genesis 18,1-15 a 21,1-7

1. MOTIVACE A UVEDENÍ

Motivace se odvíjí od záměru zprostředkovat „zástup“ postav, témat s nimi spojených a také rozhovor mezi dětmi, které chvíli „v zástupu“ jdou a poslouchají, s těmi, které jsou v něm občas nebo vůbec. Proto budeme nabízet tři typy:

a) Pro všechny věkové skupiny; příběhu spíše znalé

Co víte o Abrahamovi? (var. řeká vám něco jméno Abram?)

Co už o něm víte? Co důležitého byste sdělili těm, kdo o něm neví nic nebo jen málo?

První otázky (co víte) nám umožní „zmapovat znalosti“. Druhý typ (co byste sdělili) také vede k zjištění, že se o příběhy svěřky víry můžeme sdílet – a že je potřeba promýšlet, co, komu a jak sdílit.

Budou-li toho děti vďačit víc, můžete z jejich znalostí sestavit např. následující charakteristiku: VYŠEL z Cháran – STÁLEC, neměl děti – NEVĚDL, kam jde – POCHYBOVAL, ale vždy znovu ZAČAL DĚVĚDOVAT – POZNAL, že se Bohu DÁ VĚŘIT. (Hesla si také můžete nachystat předem ve více variacích a nechat děti, aby z nich vybíraly ta „abrahamovská“. Při vyprávění příběhu můžete vy nebo děti na příslušné heslo odkázat.)

b) Pro střední a starší školní věk; pro znalé

Jak stará je babička/dědeček – máte ještě někoho ze svých prarodičů? Vzpomeňte si na Abrahama: přidali byste ho spíš k dědečkovi/babě – nebo k jejich rodičům? Víte, jak se jmenovala Abrahamova žena? A jak na tom byli s dětmi? A jak na tom byli s domovem?

Komentář: Otázka překlenuje rozpor mezi světem dětí a světem „starců“. Zároveň napomáhá k rozpomenutí na Abrahamovu příběh a jeho ústřední problémy. Můžete využít i sestavování charakteristiky z předcházející motivace.

c) Pro všechny v?kové skupiny; p?íb?hu spíše neznalé

Už jste se n?kdy zasnili? O ?em jste snili? (Sníte o prázdninách, když jste ve škole... – nebo spíš o škole, když jste na prázdninách?) Když sníte, tak o tom, co bylo, nebo co bude? Bylo to n?co, co jste už prožili – nebo co jste si spíš p?áli prožít?

Už jste se ptali n?koho hodn? starého, o ?em sní...? Sta?í lidé ?asto sní o tom, že se vrátí nazpátek – do toho, co bylo, do mládí.

Motivace naviguje skupinu k úvodu vypráv?ní, které za?íná obrázkem stoletého Abrahama „klimbajícího“ p?ed stanem. Jako by se zasníl – a všechno, co s Bohem prožil, považuje jen za marný sen. (Tato motivace mívá p?ímo k p?íb?hu pop?. jeho tématu – neprovádí „inventuru znalostí“.)

2. POZNÁMKY K TEXTU A JEHO KATECHETICKÉMU VYUŽITÍ

– **Abrahamovský cyklus** je velice obsažný. Vybrané texty (Gn 18,1-15 a Gn 21,1-7) nás soust?edí na jeho **základní sm?r**, totiž na motivy Božího (stále se neplnícího) zaslíbení a Abrahamových a Sá?iných pochybností. Ty se projevíly beznad?jí (Gn 15,2), svévolí (Gn 16) – a nakonec posm?chem (Gn 17,17 a 18, 12). A p?ece se Boží sliby – tak neuv?itelné, ba bláznovské – v posledu ukáží jako spolehlivé slovo pravdy – a z vd?nosti nad jejich napln?ním tryská smích a radostná píse? víry (Gn 21,1-7).

V perspektiv? zaslíbení a povolání se teprve za?íná ukazovat, kdo to je B?h a kdo ?lov?k. Ukazuje se planost a mylnost mnoha lidských p?edstav. Lze tu zároveň vyslovit své pochybnosti, p?iznat krizi – a dát se pozvat k nové d?v?e.

– **neplodnost** (Gn 18,11-12, srv. 15,2; 16,2; 17,17-19) hraje v praoteckých p?íb?ích klí?ovou teologickou roli. Nejde tu o individuální zdravotní indispozici, která by byla zázra?n? p?ekonána, ale o vyjád?ení zásadního p?ed?lu: p?íb?h Abrahama a Sárý, zt?les?ujících vyvolený lid víry, nemá sám od sebe pokračování. Sám od sebe je bez „potomstva“, tj. bez možnosti sm?ovat ke kýžené budoucnosti. Tuto budoucnost neotvírají lidské schopnosti (p?í?emž sexuální potence a plodnost p?edstavovala v pohanství okolo Izraele nejvyšší zt?lesn?ní t?chto schopností – dneska bychom mluvili t?ebas o „ukazatelích prosperity“, jako je ekonomická produktivita nebo hrubý národní produkt). Ovšem tam, kde ?lov?k m?že nabídnout leda vyschlé l?no, kde je natrvalo uvržen do stavu bez potomstva, tam p?ece Hospodin stvo?í nové – novou generaci, nové pokračování, p?íb?h nad?je.

– **Hospodinova blízkost uvádí do pohybu** – pro Abrahamovy p?íb?hy byl p?ízna?ný pohyb, putování, sm?ování. Te? Abraham sedí na míst?. Nemá sílu pokračovat v cest?. Usadil se a zabydlel – ve své únav?. Tato unavená stati?nost ost?e kontrastuje s pohybem, který vyvolá ne?ekaná Boží blízkost: Jen co se objeví hosté (jak kdyby „spadli z nebe“ – ter Linden, Povídá se...), b?ží jim vst?íc, b?ží za Sárrou, b?ží ke stádu vybrat na zabíja?ku. Prom?na unaveného starce v ?ilého sta?íka – hostitele dobře ilustruje, jak Boží blízkost vnáší rozruch doprost?ed lidské a církevní rezignovanosti.

– **Abrahamovi hosté** – styl vypráv?ní je zvláštním zp?sobem dvojzna?ný: Abrahamovo p?ivítání a pozvání je b?žným projevem orientální pohostinnosti – v?etn? úklony, hostitelské poníženosti a rozsahu pohošt?ní (jak na svatbu, t?i míry mouky na kolá?e – viz Mt 13,33). Zároveň však jeho úcta vykazuje „bohoslužebné rysy“, p?edevším odstup a respekt. Biblický sv?dek ví, že ?lov?k se nem?že s Hospodinem kamarádí?kovat – i když ten je nablízku jak soused na návšt?v?.

– **Boží promluvy k Abrahamovi** (Gn 18,10.13n, srv. 15,1.4; 17,1.15.19) – „B?h Abraham?v“ je B?h promlouvající, Hlas, Oslovení, Zaslíbení. Toto oslovení má ovšem vždycky povahu zvláštní události: vyvádí

ze stísněnosti, odmítá lidské zhodnocení situace, otevírá oči pro novou budoucnost.

I když se – právě ve vztahu k Abrahamovi – často mluví o „**zaslíbení**“, je třeba připomenout, že SZ nemá zvláštní slovo, které by se překládalo českým „zaslíbení“. V textu prostě vždy stojí, že *Bůh říká, Bůh mluví*. Jeho slovo je věrné, co slibuje, to splní. Radost z Izákova narození (Gn 21,1-7) je právě radostí z toho, že se Boží promluvy, oslovení a sliby ukázaly jako platné, důvěryhodné, tedy v tom nejhlubším biblickém smyslu „pravdivé“.

- **reakci Sáry** je hořký a ironický smích, ba výsměch zaslíbení (Co mi to tu slibují za rozkoše?). Zaslíbení a pozvání k očekávání nemusí automaticky vyvolat vděčnost a naději. Za tuto reakci není třeba Sárů kritizovat, ve vyprávění spíše potrhuje „směšnost“, neuvěřitelnost výhledu, k němuž zve Hospodin.

- **narození Izáka** (Gn 21,1-7) je především projevem Boží věrnosti a spolehlivosti. Hospodin „učinil, jak slíbil“. Izákovo pojetí a narození je znamením, že na Boží zaslíbení lze spolehnout. Jméno Izák (dosl. smál se) tu dostává dvojí význam – jeho zaslíbení provází výsměch, ale jeho narození provází vděčný smích víry.

Z málokterého biblického příběhu tryská tolik radosti, jako z tohoto vyprávění. Směje se Abraham – už jen tím, když dává svému synu jméno: Izák – doslova – SMÁL SE.

A radost tryská i ze Sáryny písně, kterou tento Boží dar oslavuje: *Radost mi učinil Bůh, a každý, kdo se to doslechne, ať se raduje se mnou*.

Sáryna píseň – to je především dce „Má duše Boha velebí“, radostné a drsné oslavy z úst Chany (1Sa 2) a Marie (Lk 1, 36nn) i starozákonní variace „Narodil se Kristus Pán“. Písníka vděčné radosti, kterou oslavuje Boží věrnost a spolehlivost jeho zaslíbení. Třikrát tento důvod ke zpěvu v tomto oddíle zaznívá: – Hospodin navštívil Sárů, TAK JAK ŽEL – Hospodin jí učinil, TAK JAK OZNÁMIL – porodila syna v čas, O KTERÉM MLUVIL Bůh.

Význam jmen může hrát v příběhu důležitou roli; dále je také užitečné všimnout, že biblická jména mají vypovídací hodnotu. **Abraham – Otec množství** (národ?) (viz Gn 17,5). Toto jméno, i spíše titul, stvrzuje zaslíbení potomstva i jediné místo právě tvořeného lidu víry uprostřed „rodiny“ lidských národů (Gn 12,2n). **Sára – Vznešená** – ve smyslu „matka národů“ (viz Gn 17,15n). Její mateřskost není od přírody, ale od Hospodina. **Izák – Smích** (dosl. „smál se“). Jeho jméno kopíruje reakci Abrahama (17,17) a Sáry (18,12) a předjímá radost víry (21,6).

3. FORMULACE TÉMATU:

Abrahama chceme představit jako svádka očekávající víry. Nevygeneroval tuto víru sám ze sebe, byl k ní pozván Hospodinem. Od začátku až do konce byl zván k očekávání a cestě. Propadal únavě a pochybnostem, ale i pro ty je na cestě víry místo. Svou vděčnost projevuje tím, že přijímá nové oslovení a zaslíbení a spolu se Sárů se raduje z narození syna. Bůh Abrahamův umožňuje očekávání a cestu.

4. ÚSKALÍ TEXTU, TÉMATU A LINIE PŘÍBĚHU

- abrahamovský cyklus nezve prostě k přesvědčení, že Bůh „je“. Víra začíná tam, kde se člověk nechá oslovit, zvednout a pozvat na cestu. A obnovit potěbuje vždycky, když se usadila v rezignaci. Nijak se tu též nehraje pro Boží všemohoucnost. Biblický svědek spíše zve k důvěře, že zvláštní příběh zvláštního Boha vnáší do života povolání (a skrze ně k ostatním kolem) „předivnou moc“ nových počátků, důvěry a

radosti ze splněního zaslíbení.

- vybrané texty pomíjejí „zdlouhavost“, s níž se naplnění Božích slibů v abrahamovském cyklu dostavuje. Nebojte se tedy vyjádřit, že Abrahamova únava v úvodní scéně je i únavou víry, která už přestala dohlédat k naplnění Božích slov.

- Abraham není žádný kovaný vřetec, který pořád přesvědčeně očekával na Hospodina. Dlouhé úseky jeho cesty naplňovala nevíra, rezignace. Takto motivován většinou „zplodí“ cosi nepatřivého (zapře Sáru – Gn 12,10nn; zplodí s Hagar Izmaele a tím zadělá na konflikty – Gn 16). Důležitá a nosná zůstává Hospodinova vřetnost, nové oslovení – a Abrahamova důvěra a odvaha, s níž vždy znova vykročí.

- neplodnost je v našem civilizačním okruhu pro mnoho manželských párů stále bolestivějším problémem. V praoteckých příbězích (viz Gn 25,21; 31,1) je potřeba rozlišit rovinu „theologickou“ od roviny „gynekologické“. V tomto smyslu je potřeba vyložit i několikrát zdrazněný stařecký věk Abrahama a Sáry. Podle lidských hledisek překročili již fyziologickou hranici zplození dítěte. Ale Bůh Abrahamovi je „Bohem nemožných možností“.

- nedělejte ze Sáry nějakou nevřetec „semetriku“. Její hořkost a (sebe)ironie je projevem žlova, který si zakázal na něco se těšit, aby se opět nezklamal. Na jejím pozadí vynikne o to víc obdarovanost synem a radost z jeho narození.

- příběh nenabízí možnosti, jak ho nahlížet z dletem blízké perspektivy. Děti těžko rozumí tomu, proč zašit s „odepsaným starcem“. Samy nahlíží život a jeho možnosti jinou perspektivou. Nemusíte užívat motivaci o snění, ale můžete se jich např. zeptat, zda jsou s Abrahamovou postavou spokojeny, zda by si jako první do zástupu nevybraly jiný typ. Jaký? Proč? (viz podněty k rozhovoru)

5. OSNOVA VYPRÁVNÍ

Osnova pro mladší školní věk poítá s motivací (1.b). Představuje Abrahama jako „prastarého“, má už kus cesty za sebou. V rámci motivace můžete také dát prostor rekapitulaci postavy.

1. Motivace (o snění)
2. K starému Abrahamovi a Sáre přicházejí hosté
3. Abraham je vděčně přijímá
4. Jejich poselství: za devět měsíců se splní staré zaslíbení
5. Hořký smích vznešené paní
6. Radost ze splněního slova: směje se Abraham, píse radosti zpívá Sára

Nabízené vyprávění v bodě 8 obsahuje vsuvky kurzivou, které ho rozšiřují pro starší či zralejší. Při vyprávění menším dletem je vypuště.

1. Motivace (o snění)
2. Usazený Abraham
3. Překvapivá návštěva...
4. ... a její oznámení
5. Smích ze stanu
6. Smích po devíti měsících

6. A) K PRÁCI S PRACOVNÍM LISTEM

Pracovní list lze použít kdykoliv; některé části však samy vybízejí k vypracování před, během či až po vyprávění.

Co už o Abrahamovi vím?

- lze využít v úvodu (viz **bod 1 Motivační uvedení**); v motivační části mohou děti samy heslovitě vpisovat anebo v symbolech zobrazovat, na co si z Abrahamova příběhu vzpomenou. (viz **Motivace 1a**)

Co nám zpívá na naši cestu víry?

- během vyprávění či po něm můžete s dětmi vymyslet sloku o Abrahamovi do písni: A zástup stále přichází a zas jde dál... a napsat ho na pracovní list. (viz **bod 7 Liturgický rámeček**, Písni)

Kde se jeho písnička ozývá v bibli?

- lze využít během či po vyprávění zejména se staršími dětmi. Děti pracují samostatně. Při práci si dávají Abrahamův příběh do souvislosti s jiným biblickým příběhem, hledají podobnosti či odlišnosti a zamýšlí se nad tématem:

Římanům 4,17-25 (On je otcem nás všech...)

Zkuste s dětmi vyhledat v textu odpovědi na následující otázky: Byl Abraham pro Pavla důležitou postavou? Pro koho všeho je Abraham otcem? (Patříme k nim také my?) Vyhledejte Pavlovy charakteristiky Abrahama (podle sloves – např. „uvěřil a měl naději“ – v. 18). Které by Pavel mohl opsat z našeho příběhu? Řekl by, že Bůh prokazuje blízkost a přátelstvím?

(Místo textu 4 můžete zvolit např. Žd 11,8-12 a sestavit s dětmi, co všechno podle našeho příběhu patří pod slovo „věřit“.)

Moje okénko

- prázdný rámeček slouží buďto k vymalování po vyprávění;

- nebo se pokuste s dětmi najít a nalepit vhodný obrázek k tématu. Tento bod je vhodný nechat jako „domácí úkol“ s tím, že je nutné se při příštím setkání k němu vrátit. Budete-li se hledání obrázku novat hned po vyprávění, předpokládá to, abyste měli po ruce několik obrázkových časopisů, ve kterých budou děti moci hledat vhodný obrázek k tématu. To vyžaduje určitou přípravu.

Co mě v příběhu oslovilo? Za co bych chtěl prosit?

Větší děti mohou samy něco napsat. Krátkou prosbu mohou děti vytvořit jednotlivě anebo ve skupince. (Viz 9 Modlitba) Společně si pak můžete náměty přečíst a mluvit o nich a také se společně pomodlit.

6. B) K PRÁCI S POSTAVIČKAMI

Předkreslené postavičky jsou prototypy postav: radující se, spící, kráječící, strnulá, vládnoucí, v modlitbách. Vyberte – nejlépe po vyprávění i práci s pracovním listem – s dětmi jednu, která podle nich nejlépe charakterizuje Abrahama: čím procházel, co prožíval. Obkreslete, vybarvte a dokreslete výraz ve tváři, či všelijak jinak ozdobte, vystřihněte a zavěste. Za ním pak postupně tvořte řadu svdeků.

6. C) TIP NA AKCI

Po vyprávění, rozhovoru, ... děti udělají zavínovačku (kornout jak na bonbony), do ní vloží miminko Izáka (bonbon). Na kousky papíru kreslí, píše např. – 1) čím by mohl udělat radost Izákovi, Bohu až vyroste, 2) co byste mu přáli, 3) co ho čeká, 4) proč z něj, z narození dítěte mají rodiče radost. Vloží složené papírky do zavínovačky. Mohou vyndat a číst v hodině, před shromážděním nebo až doma.

6. D) PODNĚTY K ROZHOVORU

- Líbí se vám Abraham jako první postava zástupu svdků? Vybrali byste někoho jiného? Koho? Proč? (příklady mohou být i z literatury, filmu) Jakou víru vaše postava získá?
- Kdybyste po dnešním příběhu mohli vyjádřit, co to znamená „věřit“, které vyjádření byste vybrali: znát správnou náboženskou poučku – umět se pomodlit – dodržovat přikázání – odvážit se důvěry – být přesvědčen, že Bůh je – jít neprošlapanou cestou – vědět, v čem vidět důkazy Boží přítomnosti...
- Už vás napadlo pochybovat o tom, má-li cenu věřit? Svěřili jste se někomu se svými pochybnostmi? Jakou jste uslyšeli odpověď?
- Nebylo by lepší, kdybychom v Bibli četli příběhy jen o tom, jak Abraham nepochyboval a Sára se nesmála a vždycky pevně věřili? Mohou nám pomoci příběhy o výsměchu Božím zaslíbením?
- Co znamená úsloví: sliby – chyby?
- Je pravda, že trpělivost přináší ráž? Že kdo si počká, ten se dočká?
- Kterou písničku byste vložili do úst Sáry, když se jí narodil Izák?

7. LITURGICKÝ RÁMEC

Vstupní verš:

Chválu vzdávám Hospodinu celým srdcem. Činy jeho rukou jsou pravda a právo, všechna jeho ustanovení jsou věrná, spolehlivá navždy a navždy, pravdou a přímostí vytvořená. AMEN (Ž 111,1.7n)

Písně:

průvodní (NÁVRH): ABRAHAM má syna, zpívej

Ať byl stařec, nevěděl, kam jde, Bohu stále věřil – zpívej

A zástup stále přichází a zas jde dál

(nápěv Marie má dítě, S 181):

Bůh je záštita má (S 23), Nás zavolal jsi, Pane (D 680); Vstať a hledat pojeť tu zem (S 379), Radujme se vždy společně (EZ 397, sloky 1-8), Má duše Boha velebí (jako závěrečná „Sášina píseň“) (S 176, D 627)

Čtení: Gn 18,1-8

8. VYPRÁVĚNÍ

Kurzivou jsou vsuvky, které jsou určeny staršímu školnímu věku nebo těm, kdo příběhy dobře znají.

I. MOTIVACE

Už jste se někdy zasnili? O čem jste snili? (Sníte o prázdninách, nebo spíš o škole?) Když sníte – o tom, co bylo, uteklo, nebo co bude?

Už jste se ptali někoho hodného starého, o čem sní? (Staří lidé často sní o tom, že se vrátí nazpátek, do toho, co bylo, do mládí.

II. USAZENÝ ABRAHAM

A takhle potkáváme dnes starého Abrahama. Sedí na sluníčku, v horku si vyhřívá staré kosti a podímuje. Už je věčný stařík, po všech příhodách, dobrodružstvích a dlouhém čekání znavený a vyprahlý. A jestli o něčem sní, tak možná vzpomíná, jaké to bylo kdysi zamlada, když ještě bydleli se Sárrou v Cháran, a že to tam vlastně vůbec nebylo špatné...

Sedí, uveleben ve svém stáří a únavě jako v křesle. Sedí a říká si, ani Pána Boha nesmí člověk brát moc vážně, nebo se může přece zklamat. Takhle tam starý Abraham sedí a podímuje. Je mu už 99 let.

Jako by nám vypravěč říkal, musíme toho starého Abrahama nějak potěšit... Už nic nečeká, přestává věřit v Boží blízkost, v Boží věrnost.

CO MYSLÍTE, JAK BYCHOM MĚLI VYPRÁVĚT o Pánu Bohu, aby Abraham měl zášť z toho, že je mu blízko? Jako o mocném vládcovi? „...“ (z těch jde jen strach) Jako o spravedlivém soudci? „...“ (ten by možná Abrahama viděl přece kriticky – jak to, že Pánu Bohu víc nevěří?) Jako o příteli? „...“ (dobrý přítel dovede potěšit.

III. PŘEKVAPIVÁ NÁVŠTĚVA...

Starý Abraham podímuje, když vtom, kde se vzala, tu se vzala – návštěva. HLE – tři muži stáli tu.

Abraham se probírá, to je překvapení! Že by je zaspal? Vyskočí ze svého křesla jak mladík a utíká přivítat návštěvu. Celý překvapený koktá: „Já, já jsem si vás vůbec nevšiml – vůbec jsem vás neviděl přicházet, asi

jsem spal nebo co – no, jak kdybyste spadli z nebe!“ Uctivě se uklonil a řekl: „Pane, vypadá to, že jsi za mnou přišel jako přítel. *(Mám z toho hroznou radost, žeš mne nepřišel ani potrestat ani zastrašit, ale žeš přišel jako přítel – povzbudit, potěšit.)*.

A tak tebe přijmi spolu se svým doprovodem pozvání na malé přátelské občerstvení. Máte za sebou dlouhou cestu. Doneseme vám vodu, abyste si umyli své zaprášené nohy, a pak sníte něco na posilnou.“

A ti tři návštěvníci povídají: „Dobře, nachystej. Rádi se tu u tebe zastavíme.“

Abrahama byste v té chvíli nepoznali. Tatam je seschlý, spící stařík – bývá jako zamlada. Nejdříve utíká za Sárrou: „Poslouchej, ženo, máme nečekanou přátelskou návštěvu. Udělej koláč, napej jak na svatbu!“ Pak utíká za sluhou, co se stará o stáda, a poroučí: „Honem, pěkňé telátko porazíš, ať je z něj pořádná propeřená pečenka!“ Jen ať hosti vidí, jak je rád, že za ním přišli na přátelskou návštěvu!

Víte, je to zvláštní vyprávění, zvláštní v tom, že ho musíme sami trochu domyslet: Hostí Abraham „pouze“ nečekanou návštěvu, anebo ví, kdo je mu teď nablízku? Přijímá a sytí hosty jako hosty, ale v nich přijímá samotného Boha. A Boh, člověku nepřístupný, je mu přec nablízku jako přítel, který přišel povzbudit zvládnutého kamaráda. Blízkost Boha Abrahamova potkáte jako blízkost skutečného přátelství, jako setkání, kterým jste obdarováni v tu nejméně čekanou chvíli, jako povzbuzení ve chvíli únavy, jako naději, když už si člověk zakázal něco čekat.

IV. ... A JEJÍ OZNÁMENÍ

Když dojedli, zašla návštěva její: „Abrahame, máš přece ženu, ne? Ženu krásného jména, nemýlím-li se. (Jak se jmenovala? Sára, Vznešená). Kdepak je?“ „Ve stanu,“ povídá Abraham. „Tak poslouchej, Abrahame, my teď odejdeme. Ale mžejš se těšit, až tě přišť navštívím, bude to za devět měsíců. A víš, co budete mít doma nového? Novorozené – synáčka! Splní se ten starý slib, že z tebe bude otec Božího lidu!“

V. SMÍCH ZE STANU

Než na to Abraham stačil něco povědět, ozval se ze stanu posměšný smích. Sára samozřejmě byla zvědavá, o čem si hosté s Abrahamem povídají, a když uslyšela své jméno, poslouchala ještě pozorněji. Ale jak uslyšela, že se jí narodí syn, dala se do smíchu. Ne z radosti. Smála se tomu jako nejvůtší hlouposti, jakou kdy v životě slyšela. Ona, bába stará, přestárlá, že by měla rodit!? Kdo to kdy slyšel?

Najednou si byl Abraham jistý, že stojí tvář v tvář Bohu – a bylo mu v té chvíli pěkňé úzko. Protože host se ptal: „To jsou tvé ženy Sáre Boží sliby k smíchu? To jste dočista zapomněli, co jsem vám slíbil? Nebo si snad tvoje paní myslí, že slibuju jen planá slova, lidem pro legraci?“

Sáre v té chvíli došlo, že její smích asi nebyl na místě. A tak se omlouvala. „Já se nesmála!“ Ale ten zvláštní host jí povídá: „Nezapírej, smála ses...“ A pak dodal: „Jen se směj, ty nevěstičko Sáro, však ty budeš ještě koukat! A protože jste se tomu slibu smáli, bude se váš syn podle toho jmenovat. Dáte mu jméno Smích – Izák!“

VI. SMÍCH PO DEVÍTI MĚSÍCÍCH

Uplynulo devět měsíců. A když se koukneme k Abrahamovi a Sáře do stanu, zjistíme – přibylo tam miminko! Slovo, které ohlásila ta zvláštní návštěva, se splnilo. Po všech dlouhých letech se dočkali. Nebyly plané Boží sliby, nebyla marná ani jejich důvera.

Ze stanu Abrahama a Sary zní smích. Pokaždé, když řeknou Izák – říkají „Smích“! Ale teď už je to smích víry. Vždyť Abraham se Sárrou zjistili, že díky Bohu mají co říkat! Že Bůh plní slovo. Touhle radostí se smíjí.

Tehdy Sára složila krásnou písničku: Písničku o Bohu, který zahání hořkost a beznaděj. Písničku o radosti z toho, že lidé smíjí prožívat Boží blízkost jako nečekanou návštěvu, naplněnou přátelstvím, povzbuzením a novou nadějí.

9. MODLITBA

Hospodine, Bože Abrahamův, děkujeme, že přicházíš jako povzbuzení doprostřed únavy a jako přítel doprostřed samoty. Ty jsi z nás lid, kterému nebudou tvá zaslíbení pro smích – ale který se vděčně smát vždycky, když si vzpomene na tvou věrnost. AMEN

Přiložený soubor
[praclisť-1.pdf](#) (168.04 KB)

Cílová skupina

[Univerzální](#)

Katechetické cykly

[Zástup stále přichází...](#)

Biblický odkaz (kat)

[Genesis 18,1–15](#)

[Genesis 21,1–7](#)